УКРАЇНСЬКИЙ
4 (61)

ЛЕЛЬ

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

Індекс 74283

«НЕБЕСНІ ХЛОПЦІ»
на грішній землі

АБВГДЕЙКА
подарт на кожен день

ЕРОТИЧНА КУХНЯ
прелюдія

ГІСТЬ «ПЕНіs-КЛУБУ»
Френк Сінатра

призові конкурси
сканворд ♥ загадки

українська лайка
анекдоти ♥ оволошення

АБВГДЕЙКА

Жувальна гумка, яку випадково випустила з рота під час поцілунку кохана дівчина, може знадобитися не лише як смачний гостинчик для наступної коханки. Гумку можна використати як герметик при з'єднанні трубопроводу на кухні чи у ванній. Розім'явши, її наносять тонким шаром на різьбу і накручують муфту.

Зубна паста з м'ятою не лише додасть свіжості вашому поцілунку, якщо скористатися нею до, а не після зустрічі з коханою, а й може добре прислужитися, коли дівчина, відбиваючись від настирливих домагань, вихлюпне на вас філіжанку кави. Якщо швиденько накласти на опік шар м'ятної зубної пасти, то біль значною мірою стихне й не буде пухирів.

Імпотенцію ліпше попередити, ніж потім витрачати нерви і кошти на відновлення сексуальної сили. Ось один із рецептів, здавна відомий у народі. Розітріть чотири столових ложки подрібнених кореноплодів пастернаку з шістьма столовими ложками цукру, залийте 400 г окропу й варіть суміш 15 хвилин. Настоявши 8 годин, пийте впродовж місяця по 1 ст. ложці чотири рази на день за 30 хвилин перед їжею.

Їжа має велике значення для гармонізації подружніх стосунків. Більшість дружин щиро переконані: щоби чоловік мав добрий настрій і силу для любовних баталій, його щодня слід годувати м'ясом. Але саме від нього чоловіки та жінки швидше старішають. Тож подбайте про те, щоб у тижневому раціоні коханого були 500 г сиру і сметани, а у щоденному — кілька волоських горіхів та 40 г рослинної олії. На столі постійно мають бути присутніми салати з свіжої капусти, моркви й цибулі, до перших і других страв обов'язково додавайте буряк. А для певності привчіть чоловіка до підсушеного (але не смаженого) гарбузового насіння — це, по-перше, старовинне приворотне зілля, а по-друге, воно посилює потенцію.

Йод зазвичай використовують для того, щоб припекти язика занадто балакучій жінці або лайливому чоловікові. Та, виявляється, за допомогою 10-процентового розчину йоду можна також виводити бородавки.

Капронові панчохи мають властивість рватися під нетерплячими руками коханця. Тож, якщо черговий раз не стачило сили стримати любовного шалу і, дістаючись принадного тіла, ви подерли панчохи на шмаття, втіштеся не лише єднанням двох тіл. Наситившись одне одним, згадайте, що дірку у стіні (бетонній чи цегляній) ви пробили, а вирізати пробку чи купити дюбель так і не спромоглися. Поцілуйте дружину у щось інтимне, а потім подрібніть панчоху, забийте капроном дірку (у стіні, звичайно) і розплавте його розпеченим цвяхом. Поки капрон не застигнув і не затвердів, вкрутіть шуруп - він міцно триматиметься у гнізді, в затверділій масі довго зберігатиметься нарізка від шурупа.

Лох на вашій садибі, якщо ви не плануєте його використовувати замість витверезника для чоловіка та вашого кума, можна зробити й із старої чавунної ванни. Її вкопують під будинком чи сараєм урівні з землею і перекривають дерев'яним щитом із люком. У такому «холодильникові» добре зберігається всіляка консервація. А якщо перекриття утеплити (приміром, за допомогою пінопласту), продукти не постраждають і за мінусової температури.

Мельхіорові та срібні столові набори час від часу потребують чищення, а господині, особливо молоді, не люблять цієї процедури. Щоб дружина у кращому настрої приходила у ліжко, запропонуйте їй ось який спосіб наведення блиску. В алюмінієву каструлю слід налити 1 л води, вкинути 1 ст. ложку кухонної солі та шкаралупку з двох курячих яєць. Коли ця суміш закипить, опустіть туди ложки й виделки, попередньо вимивши їх у гарячій воді. За 15 секунд вийміть набори, промийте і протріть вовняною чи сукняною тканиною. Ще люб'язнішою буде з вами кохана, якщо ви цей клопіт візьмете на себе.

Нападфіль плаский, якщо його загострити на зубильце, допоможе просвердлити невеликий отвір у склі. Надфіль закріплюють у патроні ручного дриля і свердлять, час від часу даючи йому охолонути і підточуючи. Скло завтовшки 6 мм можна просвердлити протягом 10-15 хвилин. Зробивши це, поцікавтеся у дружини, навіщо їй проти зими знадобилася дірка у віконному склі.

®ЛЕЛЬ

2001

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 4 (61)

Засновник і видавець — фірма "ДЕРКУЛ" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
Сергій Чирков.

Редактор відділу фольклору та літературних раритетів
Микола Сулима.

Начальник комп'ютерного центру
Владислав Чирков.

Макет Владислава Чиркова.

Підписано до друку 7.06.2001.
Тираж 10000 примірників
Замовлення №5655
Ціна договірна.

Адреса редакції: 04119, Київ, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-02-68.

Друк — РВК «Деснянська правда», 16000, Чернігів, просп. Жовтневої революції, 62.
Тел.: (04622) 4-45-24.

Журнал друкує фото лише після письмового підтвердження автором своїх прав на публікацію і одержаної ним згоди від моделей. Всі претензії, пов'язані з публікацією знімків, слід адресувати фотографам. Фотографії, вміщені в журналі, не є прямими ілюстраціями до текстів. Відповідальність за зміст і достовірність рекламної інформації несе рекламодавець. При передруку матеріалів посилання на журнал "Лель" обов'язкове.

© «ЛЕЛЬ», 2001

Індекс 74283.

Національна бібліотека України імені В.І.Вернадського

ПАЛІНДРОМИ

А КЛАВА — ДАВАЛКА

Кожен рядок однаково читається і з початку, і з кінця.

Є Ада — пеніс і не падає!

Я, Ти — дія — і дитя!

Акт: о, кокотка!
А тіло! Лоліта!

Алла в Улі цілувала
На зорі її розан.

А та — в свата:
Ухав сваху —
Охав: «свахо, —
Мед! Едем!»

А бабі баба:
«Ого в твого!»

Олине женило.

Вірте: Петрів —
Ого-го!
Я — цуп: ото пуця!
Він туго могутнів...
Я ссала: залася!

Гриць Елем

Рало дере баб, а баба бере долар!

Я повелась, але — воля!

Жер волову пиху воловрж.

Від коснок — о, — до колисок дів.

СУДЯТЬ ЖІНКУ ЗА ПОБИТТЯ ЧОЛОВІКА

Судять жінку за побиття чоловіка.
Вона пояснює:
— Він телефоном викликав мене з роботи додому. Завів до спальні, роздягнув, поклав у ліжко і після цього з ідіотським сміхом оголосив:
— Перше квітня.
Жінку виправдали.

♥ ♥ ♥

Йде суд.
— Отже, коли справа дійшла до бійки, в руках вашого супротивника був дубець. А що було у ваших руках?
— Його дружина.

♥ ♥ ♥

— Пане свідок, —запитує суддя, — адже ви бачили, що ця жінка вдарила свого чоловіка по голові. Що ви зробили?
— Я одразу зателефонував своїй нареченій і сказав, що передумав одружуватися.

Я ЙОГО НЕ

Уривок з гротескної комедії

Сцена IV

Джільберто (повертається). Привіт. *(Цілує дружину)*
Аннапаола. Скарбе, на роботі сьогодні все гаразд?
Джільберто. Так, як завжди.
Аннапаола. Що в тебе там?
Джільберто. Де там?
Аннапаола. Тут, ось тут? *(Вказує на рукав піджака)*
Джільберто. Рука! Ну от. Напевно забув її на роботі. Закрутився з рахунками. Сьогодні був жахливий день.
Аннапаола. А що тепер?
Джільберто. Тепер нічого. Завтра піду на роботу, як і кожного ранку, ніби нічого не сталося. Цілком можливо, що залишив її біля клавіатури комп'ютера.
Аннапаола. Слухай, а якщо прибиральниця знайде її й викине?
Джільберто. Прибиральниця прибирає тільки на підлозі. За правилом і за контрактом, вона не торкається того, що лежить на столах.
Аннапаола. Мусимо покластися на неї. Не варто хвилюватися завчасно.
Джільберто. А як я завтра буду мацати попочки своїх солоденьких коханок? Так! *(Наближається до неї і мацає рукою, що залишилася).*
Аннапаола. Ти завжди як свиня.
Джільберто. Тобі більше не подобається твоє поросятко?
Аннапаола. Звичайно подобається. *(Вдають, ніби вони дві свинки і фліртують).*
Джільберто. Я знаю, як заскочити на кобилку навіть без однієї руки.
Аннапаола. Справді? Ну то покажи мені.
Джільберто ловить її й вони швидко виходять у іншу кімнату, звідти долинає сміх і стогін. Темно.

Сцена V

Аннапаола прибирає, до неї телефонує Джільберто.
Аннапаола. Алло, любий, це ти! Ну як? Рука? Все в порядку? Добре. Де була? Біля комп'ютера? Так, звичайно, це найправдоподібніше. А колеги? Нічого не помітили? Звичайно, нічого. Справді, це не така вже вражаюча річ. Може трапитися з кожним. *(Змінює вираз обличчя).* Що? Що ти цього разу забув удома? Ногу? Де? Під ліжком? Чекай, піду подивлюся *(піднімає ногу і ставить її на стіл).* А як ти помітив? Вийшов, думаючи про руку, звичайно розумію, був заклопотаний, був занадто розгублений. У трамваї? Хтось тобі нагадав? А, звичайно, вони сказали, що тобі не пощастило. Так, так. Шеф вирішив дати тобі тиждень відпустки, щоб ти відпочив? Який він великодушний. Я страшенно задоволена, коханий! Чекаю тебе. Цілую. Повертайся швидше! *(Кладе трубку й продовжує прибирати. За кілька хвилин помічає ногу на столі й починає говорити до неї).* Як жахливо. Певно тобі сумно, що татко покинув тебе тут саму? *(Бере до рук).* Звичайно, твій господар такий забудько! Кидати ноги вдома насамоті. Зараз гарно тебе вимию, коли прийде твій господар, знайде тебе чисту й пахучу *(нюхає її).* Ну, це не квіточка. Знаєш, ти таки трохи брудна? Звичайно, це не твоя провина. Але, що поробиш? Ти образилась? Більше не говоритиму, що ти брудна. Інші ноги нічим не ліпші за тебе. Всі однакові. Звичайно, ніжки дівчат і дітей — то інша річ. Та й що робити, ти вже стара. Час летить. *(Зітхає).* Але після гарної купелі будеш почуватися краще. Піду приготую тобі теплої води. *(Виходить, чутно як наливається вода. Аннапаола бере ногу і миє її. Потім повертається, ставить її на стіл і оглядає).* Ну от, тепер добре.

Сцена VI

Джільберто стукає в двері. Аннапаола йде відчиняти.
Аннапаола. Прийшов твій господар! Задоволена? Ти ж уже не почуваєшся ображеною? *(Знову стук у двері).* Йдемо! *(Аннапаола йде відчиняти, несе ногу, Джільберто прилаштовує її на місце).* Ну, що ти загубив цього разу?
Джільберто. Нічого. Все під контролем.
Аннапаола. Рука?
Джільберто. Ось! Чудово функціонує. Хочеш побачити? *(Мацає її за сідниці).*

Лоренцо Помпео

ЗНАХОДЖУ

Аннапаола. Дай спокій. Завжди твоє блазнювання!

Джільберто. Нарешті ми можемо насолодитися тижнем чудової відпустки.

Аннапаола. Грандіозно! *(Підстрибує від радості).*

Джільберто. Нарешті маємо трохи часу для себе.

Аннапаола. Ми так довго мріяли про це.

Джільберто. Цілий тиждень вогню і пристрасті.

Аннапаола. Нарешті. Я так довго чекала цього, любий.

Джільберто. І я, моя теличко, моя єдина.

Аннапаола. Чого ж тоді ще чекаємо?

Джільберто. Нічого, люба. Негайно поринемо у бурхливий вир пристрасті.

Аннапаола. Я готова поринути аж на самісіньке дно. *Джільберто підхоплює її і, збуджено цілуючи, заносить до напівтемної спальні, кладе на ліжко, починає роздягатися. Раптом помічає, що чогось бракує. Знизує плечима до публіки й розгублено озирається.*

Аннапаола. Любий, що ще пропало?

Джільберто. Що? *(Розгублено).* Це таке, що, можливо, ми мусимо усе відкласти.

Аннапаола. Що ти кажеш?

Джільберто. Що кажу? Бачиш, люба, я його більше не знаходжу. *(Розгублено оглядає себе).*

Аннапаола. Не знаходиш його? Чому?

Джільберто. Не знаю. Можливо, на роботі, коли заходив до туалету, думаючи про ногу. Не одне, так інше. Але ж я був неуважний якусь хвилину.

Аннапаола. Лише хвилину? І ти смієш мені говорити про цю хвилину? О! І сподіваєшся обійтися якимось вибаченням?

Джільберто. Заспокойся, люба, таке буває. У наш час це взагалі не є проблемою. Навіть якщо не вдасться знайти, можна приробити новий. Це зовсім не проблема. Один мій колега розповідав, що його дружині дуже зручно. І вона надзвичайно задоволена, розумієш?

Аннапаола. Розумію, йолопе! Ти щойно обіцяв мені вир шаленства, повне запаморочення. Засранець — ось хто ти!

Джільберто. Люба, не говори так.

Аннапаола. А як говорити? Ти цілковитий нуль, дурень, ніщо — ось як я скажу. Ти мізерне, нещасне створіння і ні до чого не здатний. Ти говориш про інших, але Ламберто — він, я впевнена, ніколи нічого не губить. Він все тримає в руках, він завжди уважний. Перш ніж поїхати у відпустку, вони перевірили, чи не забули чогось, чи не залишили хто зна де. Вони живуть не так, як ти, з твоїми клятими моралями і філософіями.

Джільберто. Люба, не кажи так.

Аннапаола. Та ні, вже слухай, плюгавцю. Що може бути гірше! Ніхто, крім тебе, не здатен забути своє причандалля у туалеті. Це могло статися тільки з тобою.

Джільберто. Але хоч не говори, що такі речі не трапляються!

Аннапаола. Звичайно, трапляються, з такими безголовими дурнями, як ти. Але не з нормальними людьми. А обіцяв: «Маємо відпустку, тиждень вогню і пристрасті!».

Джільберто. Не хвилюйся. Завтра піду на роботу, знайду його і все буде гаразд.

Аннапаола. *(Зітхає).* Який же ти дурень. Іди, йди до мене. *(Обіймає його).*

Джільберто. Ти не дуже сердишся?

Аннапаола. Іди, іди. Ні, не сердюсь. Розумієш, все зійшлося одразу.

Джільберто. Напевно поганий період у житті? Робота мене замучила. Тому нічого дивного, що таке трапилось.

Аннапаола. Розумію, буває. Почекай тут, я швидко.

Джільберто. Куди ти, дорогенька?

Аннапаола. Не хвилюйся, любий, я швидко повернусь. Візьму пива й повернусь.

Джільберто. Хороша ідея! Принесеш і мені склянку? Я відчуваю страшенну спрагу.

Аннапаола. Звичайно, любий. Залишайся в ліжку.

Чується звук рубаючої сокири й голови, що падає на землю.

Переклад з італійської Оксани Олійник

♥ ♥ ♥

Суддя запитує:
— Що спонукало вас ударити дружину?
Звинувачуваний:
— Розумієте, вона стояла до мене спиною, під рукою в мене виявилася сковорода, а двері позаду мене — відчинені. Чи міг я не скористатися з такого сприятливого збігу обставин?

♥ ♥ ♥

На одній з вулиць Нью-Йорка стоїть чоловік і розмахує над головою голою дівчиною, тримаючи її за волосся.
До нього підходить поліцмен:
— Я заарештую вас за садизм!
— А їй не боляче! Вона мертва.

♥ ♥ ♥

— Ви звинувачуєте свого чоловіка в тому, що він підняв на вас руку? — запитує суддя.
— Власне, не за те, що підняв, а за те, що опустив.

тільки й діла

Ти гуляла, мила,
В тиші зелен-саду.
Я підбіг до тебе
І схопив іззаду.

Як голодна льоха,
Ти заверещала,
Вирвалась од мене
І тікати стала.

Біг я за тобою,
Хекав у напрузі,
А моя кінцівка
Ляпала по пузі!

Ми упали, мила,
Просто біля тину
І за чверть години
Зачали дитину.

Гарно зачиналось!
Та життя не склалось:
Я утік, а з тебе
Все село сміялось.

Олександр Стусенко

ДІАЛОГ

— Ти ким працюєш?
—Та от, у морзі трупи обмиваю.
—І добре платять?
— Натурою. Сімох обмию — восьмий мій...

СТОРІЯ ЕЛЕН

Анаїс НІН

Невидима сцена справила на неї дивне враження. Елен здалося, що це вона брала участь у єднанні, вона була Дональдом і віддавалася Мігелеві. Хвилювання накотило з такою силою, що остаточно збило її з пантелику. Вона машинально відкрила сумочку, дістала листа, одержаного по дорозі сюди, й почала читати:

«Моя невловима, прекрасна Елен! Я знову в Парижі. Приїхав сюди заради тебе, бо не можу забути. Я робив спробу, але не вийшло. Ти стала моєю часточкою, і я теж належу тобі увесь до кінчиків нігтів. Чи хочеш ти побачитися зі мною? Чи ти вирішила піти з мого життя, назавжди зникнути? Я заслуговую на таке, але благаю тебе: не роби цього! Не відкидай мого кохання, навіть після того, як я сам намагався позбавитися його! Я знову в Парижі...»

Далі вона не стала читати, лише позирнула на зворотну адресу. Й вискочила з Мігелевої квартири.

П'ЄР

П'єр знемагав від нетерпіння у готелі. Й коли почув поспішливий стук, рвучко розчахнув двері, схопив Елен в обійми й потягнув у ліжко.

Вони зірвали з себе одяг і, не гаючись, з'єдналися. Але бурхливе злиття не подарувало Елен оргазму. Вона відчувала незрозумілу тривогу і не могла звільнитися від неї. А на П'єра насолода накотила з такою силою, що він не стримався й сягнув вершини.

Вона кидала тіло назустріч його ударам, дугою вигинала спину, але звільнення не надходило.

Елен розслаблено лежала горілиць, знесилена і від його пестощів, і від власного невдоволення. П'єр прошепотів:

— Це мені кара. Ти напружена. Ти ображена. Боже, я ж можу тебе втратити!

— Почекай трохи. Дай мені час знову повірити в наше кохання, — відказала Елен.

Перед тим як вона зібралася йти, П'єр зробив спробу ще раз оволодіти нею, проте вона відсторонила його й сіла на ліжку, сумно похиливши голову.

— Ти прийдеш до мене завтра? Прийдеш? Що я маю зробити, аби ти повірила мені? — приречено видихнув він їй у плече.

— Кохати і мати терпіння, — тихо відказала вона.

Вони почали бачитися щодня — у маленькому номері паризького готелю, а також у неї вдома, і поступово до них почали повертатися довір'я і пристрасть, які народилися у швейцарському сільці Ко. Його руки тішилися від несподіваного для її тендітної фігури розкошу пліч, напружених і міцних грудей, паморочливого волосся під пахвами, яке вона на його прохання не голила. П'єрові руки досліджували вигини її тіла — від тонкої талії до пружних виточених стегон. Услід рукам поспішали його вуста, ніс занурювався у руде моховиння лобка і жадібно вбирав його запах. Між ніг Елен, у складках плоті, ховалась крихітна родимка. П'єр полюбляв розшукувати її, поволі перебираючи і розгладжуючи складочки, статеві губи здригалися від його доторків і розкривалися, неначе чуттєва квітка.

Він ніжно цілував її родимку, пестив язиком плоть, вдихав паморочливий запах сандала і морської мушлі, на його губах інколи залишалася рудувата волосинка. Вона теж знаходила на власному тілі, найчастіше межи ніг, його темне волосся, й ці свідчення кохання давали підстави для ласкавих, жартівливих зауважень.

Вона дозволяла П'єрові проникати у всі закутки свого тіла й залишатися там, а сама, мліючи, поринала у солодку дрімоту. Він цілував її підборіддя, торкався губами шиї, неначе цілував слова, які вона не мала сил вимовити. Здавалося, він прагне вгадати, де вона очікує наступного поцілунку. Елен опускала очі до ніг — і він торкався губами ступні та пальчиків, піднімався вгору — до улоговини на спині, знову перевертав її й залишав вологу доріжку від пупка до перших волосинок — ще не густих, дрібненьких, світлих.

Елен закривала очі, дозволяючи пурхати по собі легким П'єровим поцілункам, й лише переповнившись нестерпним бажанням, закидала ноги йому на плечі. Гарячкове збудження оволодівало П'єром, він починав дихати, наче казковий одноріг, який скаженим чвалом наздоганяє здобич. І ось він таранить свою жертву в пах, не завдаючи, проте, й найменшого болю, лише приголомшуючи трепетним проникненням. Її лоно приймає й набирає ритму, накаляється й обпікає стінки вагіни мукою зростаючої насолоди. І, врешті, висікає

спалах оргазму, за яким настає коротка смерть, безпам'ять, непритомність.

Упродовж тижня вона віддавалася П'єровій пристрасті, ледве не втрачаючи в його обіймах свідомість, навіть ридала — таким високим був злет її почуттів. А потім почала помічати в коханому зміну — його щось непокоїло. В нім поселилась якась тривога.

Одного разу, лежачи в обіймах, вона помітила, що П'єрове обличчя особливо похмуре. Це навіть завадило їй відповісти на його пестощі. Зазвичай між ними було все гармонійно: він тонко відчував посилення пристрасті й при необхідності якимось неймовірним чином міг затримати свій оргазм, доки вона не сягне потрібної температури. Хвиля накривала їх одночасно, і він, викидаючи сім'я, здригався у тому самому ритмі, що й вона, відчуваючи вогонь гарячих струмків.

Та нині П'єр марно чекав Елен. Вона кидала тіло назустріч його ударам, дугою вигинала спину, але звільнення не надходило. А він пристрасно шепотів:

— Нумо, рідненька, кінчай! Я не можу далі чекати! Нумо!..

Спустошений, він упав на її груди і не зронив ані звуку. Ніщо не зачіпало його так болісно, як її холодність.

— Ти безжалісна, — прошепотів ображений П'єр. — Чому ти знову полинула від мене?

Вона мовчала. Було шкода, що тривоги й сумніви так легко могли перетворювати її на істоту, якій недоступна бажана радість. Вона знала, що буде терзатися, мучитися невдоволеністю, але нічого не могла з собою вдіяти.

— Про що ти думаєш? — запитав П'єр, вдивляючись у її відкинуте назад обличчя.

— Про те, як мені буде тоскно, коли я прийду додому, так і не ставши сьогодні твоєю.

— Ні, Елен, щось іще ховається у твоїх думках.

— Мені здається, твоя справа, яку ти любиш над усе, знову хоче відняти тебе.

— Он воно що! Ти приготувалася до того, що я знову втечу? Але я й на думці не маю! Я належу тобі — лише тобі!

З того пам'ятного дня й розпочалася його боротьба з холодністю, яка дрімала в ній, але могла прокинутися від необережного слова, незначної образи, найменшого сумніву — прокинутися й відібрати у них насолоду цілковитого єднання. П'єр затявся на цій боротьбі, зосередився на її попередженні, на вдоволенні забаганок і бажань Елен. Навіть у вирі пристрасті його очі шукали на її обличчі ознаки холодності, яка насувалась чорною хмарою, нависала над їхнім горизонтом. Він терпляче чекав піку її насолоди, і коли судоми оргазму накочувалися на її тіло, П'єрові очі спалахували вдячною радістю, а сумніви відступали.

Часом між ними траплялися незлагоди — через її дружбу з Дональдом і Мігелем. П'єр дорікав їй за те, що вона кохається з обома, а заперечення й пояснення зупиняв непогамовними пестощами. Повітря навколо Елен він наповнив еротикою, кімнату перетворив на притулок кохання з килимами на підлозі, декоративною тканиною на стінах, які розповсюджували запах парфумів. Він розраховував на її потяг до розкошів, краси, пахощів. Він купляв скандальні журнали і книжки, в яких детально описувалися статеві акти, і вони читали їх разом. Це була його стратегія — заразити Елен сексуальною лихоманкою до такої міри, щоб вона завжди була з ним активною і полум'яною.

Влігшись поряд, вони читали еротику, а їхні руки блукали по тілу одне одного, зупиняючись саме на тих місцях, які пестили герої фривольних романів. Вони виснажували себе вивченням ризикованих малюнків і нових «позицій Венери». П'єр сподівався довести Елен до сексуальної одержимості, аби вона назавжди втратила здатність контролювати себе. Здавалося, йому справді вдалось підкорити Елен, знищити залишки колишньої холодності. В її очах з'явився хворобливий вогонь ненаситної хоті, який вимагав нової й нової поживи.

П'єр поставив собі за мету підтримувати в очах коханої голодний вогонь лихоманки — його збуджував погляд невпораної самиці. Її тіло, здавалося, просякло сексуальною енергією, соски завжди стирчали, наче перебували у постійному збудженні. Шкіра зробилася настільки чуттєвою, що від найменшого П'єрового дотику по її спині перебігав дрож.

Зазвичай вони лежали поряд і гортали нову книжку. Цілувалися над сторінками з еротичними малюнками, роздивлялися величезні жіночі сідниці, широко розведені ноги, зазивні статеві губи й важкі збуджені пеніси.

На одному малюнку було зображено жінку, настромлену на товстий кілок, кінець якого виходив у неї з рота. Її катували, та Елен ця ілюстрація страшенно збудила, вона сприйняла її як сексуальний пік. Коли П'єр узяв її в цю хвилину, їй здалося, що насолоджується не лише її лоно, а й рот. Розтуливши губи, вона висунула язика, подібно жінці на малюнку, їй захотілося, щоб у П'єра виявилося два фалоси, які б одночасно увійшли в неї знизу і зверху.

Нерідко вона віддавалася йому з несамовитістю божевільної. Та навіть після цього найнезначніше непорозуміння, грубе слово все ще здатні були завадити оргазмові й пригасити в її очах вогонь хоті.

Коли вони вичерпали до дна новизну еротики, П'єр почав робити спроби проникнути в сутність Елен, у найпотаємніші, найделікатніші куточки її натури. Він спостерігав, як вона спить, як одягається, робить зачіску перед дзеркалом. Він шукав ключ до глибин її характеру, щоб за його допомогою контролювати їхні стосунки.

З жахом П'єр зробив неприємне відкриття: Елен була здатна імітувати оргазм. Вона стала справжньою актрисою, вміла зіграти непритомність, насолоду: м'язи піхви скорочувалися, дихання, пульс, биття серця частішали. Вона могла симулювати все, окрім внутрішньої пульсації матки. Та Елен була переконана: за допомогою пеніса це визначити неможливо. І взагалі дійшла висновку, що відчайдушна П'єрова боротьба за одночасну кульмінацію — річ шкідлива. Все це може завершитися сумно: він її вичерпає, пізнає до останку і перестане вірити в її кохання. Тоді вони розійдуться остаточно. Ось чому вона вдавалася до імітації.

Та П'єр не відступав і продовжував боротьбу за цілковите володіння її тілом і душею. Він уважно вивчав її жести, те, як вона скидає пальто, капелюшок, як струшує волоссям, відзначав, які обручки вона наділа. За цими прикметами він сподівався визначити її настрій і відповідно до нього будував свою поведінку. Якщо Елен трималася пустотливо, виглядала поступливою, коси вільно струмували по її плечах, а на обличчі не було макіяжу, він пестив її довго й ніжно. Та варто їй було набурмоситися й подбати про свою зовнішність, як він ставав агресивним, пристрасним, нестримним у еротичних фантазіях, які послідовно і наполегливо втілював у ліжку.

Одного разу П'єр помітив під коліном Елен маленьку чорнильну цяточку. Вона розповіла, що коли п'ятнадцятирічною школяркою надягла чорні панчохи, а вони порвалися у цьому

ЛЕЛЕНІАНА

Оголошення в газеті: «Досвідчений хірург допоможе поганому танцюристові».

Батько, пишаючись, дзвонить до редакції: — Моя дружина народила трійню! Журналіст, не розчувши: —Чи не могли б ви повторити? — Повторити? Та ви збожеволіли: мені й трьох більше ніж досить!

Щасливий тато похваляється другові: —Моя дружина народила! Пологи були по-модному — у воді. Дитя просто чарівне: важить чотири кілограми і на диво невибагливе — його лише годуй та воду в акваріумі міняти не забувай!

Жили собі дід з бабою біля синього моря. Пішов якось дід до моря, закинув сіті й упіймав Золоту рибку. Загадав старий бажання. Спливло вже три роки, а бажання так і не з'явилося...

Розмовляють дві подруги: - А от я дуже люблю, коли чоловік поруч. По-о-о-р-руч, я сказала!

ПЕНіs-КЛУБ

У цьому номері засідання «Пенісклубу» не планувалося. Та співаки, які ледве дочекалися черги вийти на сцену, виявили таку наполегливість, що ми не могли не відкрити двері бодай для однієї з найяскравіших зірок світової музики.

ФРЕНК СІНАТРА

Письменник Джим Бойд записав зі слів біографа співака Джейн Еллен Уейн: «Коли Ава Гарднер і Грейс Келлі знімалися в Африці у фільмі «Могамбо», Гарднер, ані трохи не боячись, задирала пов'язки на стегнах туземців, і уважно розглядала їхні прутні. Зупиняючись перед черговим експонатом разом із Келлі, яка не відходила ані на крок, вона щоразу проказувала: «Ні. їм далеко до Френка». Про те саме свідчить і письменник Гор Відал: «На нашому знімальному майданчику було чимало високих туземців з племені Ватусі, дуже красивих, струнких воїнів, яких ми найняли статистами. Їхні стегна були прикриті пов'язками. Наші дівчата прогулювалися майданчиком, і раптом Ава говорить до Грейс: «Цікаво, у них насправді такі великі члени, як про це постійно твердять?» — з цими словами вона задерла пов'язку одного з туземців. Той широко, від вуха до вуха, усміхнувся, коли звідти вискочив довгий фалос. Ава відвела руку і, повернувшись до Грейс, сказала: «Ні, у Френка він більший».

місці, вона вирішила зафарбувати дірку чорнилом, та кінчик пера зламався й увійшов під шкіру — ось так і з'явилося невеличке татуювання. П'єрові нестямно захотілося якомога більше дізнатися про ту маленьку дівчинку, яка жила в Елен.

— То ти носила прості чорні панчохи?

— Звичайно, адже ми були дуже бідні.

— А що ще надягали школярки?

— Матроски й темно-сині спідниці, які я ненавиділа.

— А під ними? — вкрадливо поцікавився він.

— Не певна, що здатна пригадати свою тодішню білизну... Мені подобалися нижні сорочки з оборками, але мене змушували надягати щось вовняне. А влітку — білі ліфчики і шаровари. Я не любила шароварів, мріяла про мережива, годинами могла розглядати вітрини, уявляючи себе у виставленій білизні. Одне слово, нічого цікавого у вбранні маленьких дівчаток з бідних родин не знайдеш.

П'єр мав іншу думку: ліфчики й широкі шаровари збурювали його фантазію. Він уявляв, що кохається з маленькою Елен у простих чорних панчохах, і страшенно збуджувався.

А коли вона пережила перше сексуальне почуття, бажання?

Читаючи книжку, розповіла Елен. Потім під час катання на санчатах, коли хлопчик навалився на неї усім тілом. Пізніше почала на відстані закохуватися у чоловіків, та варто було предметові зітхань наблизитися до неї, вона помічала в ньому якийсь ґандж і одразу розчаровувалась. Тоді вона переключалася на незнайомців — чоловіків, яких вона побачила у вікно, випадково зустріла на вулиці чи помітила у концертній залі...

П'єр також розповідав про себе. Він ріс серед жінок, батько загинув у морі. Виховувала його годувальниця, яка замінила йому матір. А та піклувалася лише про те, щоб місце втраченого чоловіка якомога рідше лишалося порожнім. Вона була природженою коханкою. І сина обдаровувала надмірними пестощами, вранці брала до свого ліжка, яке ще зберігало тепло чергового мужчини. П'єрові подобалася розкішна плоть матері, яка прозирала крізь мережива; він милувався обрисами її тіла, похилими плечима, ніжно-порцеляновими мочками вух, ледь розкосими веселими очима, молочно-опаловими руками, що випурхували з широких піврукавів.

П'єрова мати кожен день перетворювала на свято. В її товариство не допускалися зануди з нескінченними розповідями про хвороби і нещасну долю. Подорожі до магазинів супроводжувалися надмірними витратами: їй конче необхідно було завалити різдвяними подарунками своїх домашніх; собі вона набирала величезну кількість непотрібних речей, їх назбирувалося дедалі більше, доки вони не набридали — тоді їх викидали на смітник, щоб одразу накупувати нових.

У десять років П'єр уже був посвячений у таємницю приготувань до любовного побачення. Він був присутній при материному туалеті, бачив, як вона пудрила пахви, рахував, скільки разів пуховичок має торкнутися улоговини між грудьми. Він бачив оголену матір у ванній, бачив, як вона надягає довгі панчохи, їй подобалося, щоб підв'язки були якомога вище, а панчохи доходили майже до промежини. Вбираючись, вона розповідала про людей, з якими мала намір зустрітися: вихваляла П'єрові аристократизм одного, вроду другого, природність манер третього, геніальність четвертого — наче одного чудового дня П'єр заради власної матінки має набути всіх перерахованих якостей.

Коли П'єрові виповнилося двадцять років, мати відмовляла його від візитів до борделю. Та він не слухав її. Від повій П'єр вимагав роздягатися поволі, дістаючи від такого видовища задоволення, схоже на те, яке мав, спостерігаючи за материним туалетом. Повії підсміювалися над його дивацтвами, але не противилися. Ці забавки так його збуджували, що він ставав буйним, рвав на жінці сукню і не стільки кохався з нею, скільки ґвалтував...

Такі спогади Елен дуже подобались. Але траплялися дні, коли спогади свого минулого, причому найеротичніші, надавали його очам небаченого доти тривожного блиску. На губах з'являлася презирлива гримаса, обличчя ставало саркастичним і злісним. У ньому прокидався потяг до всілякого бруду і мерзенності, що доповнювалося відповідними вчинками. Він ставав хуліганом, крадієм, покидьком, здатним пиячити три доби без просипу, вдовольняючи хіть з якоюсь жахливою бабегою саме тому, що вона немита і пропустила через себе неймовірну кількість мужчин. Таким чином у ньому виявлявся потяг до саморуйнування, ризику — недарма його неодноразово заарештовували під час поліцейських облав на торговців наркотиками.

Цей потяг до анархії, до аморальності часом надавав його обличчю такого виразу, що Елен починала розуміти: він здатен на все. Тому й намагалась бути з ним завжди насторожі. Водночас зі страхом усвідомлювала: його порочність приваблює її, солодко кличе у вир гріха — і немає такої заборони, яку вона не здатна подолати, щоб, закривши очі, кинутися у цей вир, й на мить не замислюючись про наслідки.

— Я знаю, — казав він, — ти здатна захоплюватися. Я лише перший мужчина у твоєму житті, а далі тебе вже ніщо не зможе стримувати. Ти надто чуттєва, надто!

— Для мене еротизм невід'ємний від кохання, і його глибина не залежить від набутого досвіду, — відповідала вона.

Отже, він ревнував її до майбутнього, вона його — до минулого. А ще Елен розуміла, що їй двадцять п'ять, а йому сорок, що він немало пережив і доволі підтоптався, а їй ще багато чого належить пізнати.

П'єра дуже дивувала готовність Елен вдовольнити його, не турбуючись про себе. Це траплялося після того, як вона втомлювалася від власних надмірностей, а П'єрові, який знесилився, витратив свою міць, хотілося ще раз пережити цілковите спустошення. Вона тонко це відчувала. Її рука починала кружляти над його прутнем, кінчики вправних пальців легко торкалися найчутливіших місць, погладжували калитку, потім, відчуваючи, як кров потужним струменем припливає до головки, відкочувала і відпускала шкіру з крайньої плоті. На твердіючому стрижні починали здригатися й набрякати кровоносні судини, і пальці неначе перебирали струни дивовижного інструмента. За напруженістю плоті Елен визначала, чи надовго затвердів П'єрів член і чи зможе проникнути в неї; знала, коли він захоче, щоб його почали мастурбувати. «Ну ж бо, ну!» — промимрить він, і це буде вимогою, аби рука Елен прискорила рухи, поспішаючи за бігом гарячої крові в його жилах. Забувши про все, окрім його насолоди, Елен схилиться над ним, коси спадуть йому на живіт, губи наблизяться до пеніса, і, не зупиняючи рухів руки вгору-вниз, вона лизне головку, а потім ще і ще. І ось його тіло нарешті здригнеться й полине до неї, почне вигинатися, прагнучи, щоб її губи поглинули, увібрали в себе розпашілу плоть, а потім хвилі солонуватої піни викотяться на пляж її

долонь. І тоді Елен ніжно обійме губами пеніс, що сходить сіменем, аби випити до денця, зібрати дорогоцінні краплі любовного нектару.

Його насолода ставала насолодою і для Елен. Вона шепотіла: «О, як це прекрасно, як мені хороше!» І не було жодних сумнівів у тому, що вона справді щаслива.

ЛЕЙЛА

Одного рідкісного дня, коли вони з П'єром займалися не одне одним, а власними справами, давня подруга Елен Кей познайомила її з Лейлою, співачкою з престижного нічного клубу, істотою невизначеної статі. Співачка зустріла їх, лежачи у ліжку, притулившись головою до спинки, — млява, млосна, наче задурманена. Елен подумала, що вона приходить до тями після нічного гульбища, та, як виявилося, це був її звичний стан. Розслаблена Лейла промовляла слова низьким, але приємним голосом і поглядом фіалкових очей уважно вивчала Елен.

Почулося стрімке шурхотіння широкої шовкової спідниці, і в кімнаті з'явилася Марі, коханка Лейли. Вона сіла на підлозі біля ліжка — спідниця напнулася дзвоном і впала, — взяла Лейлу за руку, і вони з таким відвертим жаданням поглянули одна на одну, що Елен опустила очі.

Обличчя Лейли було різко окреслене, наче його вирубали з білого мармуру, а в Марі — тьмяне, невизначене, розмите. Виразні Лейлині очі наче хто обмалював деревним вугіллям, як на єгипетських фресках; з Марі природа працювала пастеллю: тьмяні маленькі очі, ріденькі вії. У Лейли вирізнялися густі брови, у Марі їх намалював олівець. Та й у мові Марі відчувалася певна штучність, неприродність, вона не закінчувала фрази, з навмисною старанністю гаркавила.

Лейла запропонувала:

— Давайте-но разом поїдемо до студії. Я лише одягнуся.

Млосність одразу зникла, з ліжка співачка на зійшла, а зістрибнула. Вона виявилась невисокою на зріст, послуговувалася мовою паризьких вулиць, але робила це з королівською величчю. Та й справді: у нічному клубі вона не служила — царювала, була центром тяжіння для цілого світу жінок, які почувалися знедоленими через свій порок. Лейла викарбовувала у їхній свідомості, що слід пишатися приналежністю до клану «рожевих», не згинатися перед обивательською моралью. Їй подобалися жінки, які хизувалися тим, що вони лесбіянки, і вона сама була взірцем: попри поліційні заборони, демонстративно вбиралась у чоловічий одяг, і «фараони» ніколи не чіплялися до неї.

Лейла грала свою королівську роль з витонченістю і розкішною гідністю. Виїжджала в Булонський ліс на верхову прогулянку у строгому костюмі й мала настільки аристократично елегантний вигляд, що навіть незнайомі люди розкланювалися з нею при зустрічі.

У таксі Елен зважилася на жест ніжності: взяла величну Лейлину руку і затримала у своїй. Співачка оцінила цей ласкавий порух і відповіла на нього легким потиском пальців.

Студія нагадувала прокурений арабський сераль. Вони зайшли до просторого приміщення, оточеного галереєю з альковами, в яких були тільки циновки і маленькі ліхтарики. Кожній вручили кімоно, у тому числі й Елен. Лише тоді вона зрозуміла, що потрапила до опіумної курильні: про це свідчили і запнуті світильники, і розпростерті на циновках люди, які не звертали жодної уваги на новоприбулих, і цілковита тиша. Дехто, у кому опіум пробудив хіть, лежали, обійнявшись, і, здавалося, спали. Та ось тишу пронизав пристрасний жіночий голос: так кричить у сезон парування рідкісна екзотична птаха, коли самець, наче голку в подушечку для рукоділля, устромляє в плоть самки своє вістря, й кожен укол породжує крик екстатичної муки. І знову — мовчання.

Три жінки сіли поряд на матраци. Марі спробувала підсунутися ближче до Лейли, але та не дозволила. Господар приніс люльку з опіумом. Елен від своєї відмовилася. Їй цілком вистачало завішеного світла, оригінального драпування на стінах, запахів і народжених пестощами притлумлених млосних звуків.

Елен згадала своє несподіване поривання в таксі й тієї ж миті відчула, як Лейла бере її руку і кладе собі на груди — високі й навдивовижу пружні. Друга Лейлина рука ковзнула під її сукню і затрималася на прогалині між панчохами і трусиками. Обережно перевернувшись на лівий бік, Елен поцілувала Лейлині груди.

Будь-якої хвилини Марі могла прийти до тями і запротестувати. Лейла посміхнулась і шепнула:

— Нам слід зустрітися й побути удвох, хочеш? Приходь до мене завтра, Марі вдома не буде.

Елен кивнула. Ще один поцілунок — і вона відкинулась на спину. Та Лейла не прибрала своєї руки, й далі погладжувала стегна Елен, і та мліла від її гарячих пальців.

Здавалось, вони лежали так лише кілька хвилин, та раптом в студії повіяло прохолодою. Елен підвела голову: крізь драпування пробивалося ранкове світло. Все навколо занурилося в сон, спала і Лейла. Елен накинула на плечі пальто і вийшла на вулицю. Свіже ранкове повітря остаточно повернуло її до життя.

Вона відчувала потребу розповісти комусь про пережите. Роззирнувшись, вона зрозуміла, що знаходиться неподалік Мігелевого помешкання.

Елен заскочила його у ліжку з Дональдом. Обидва спали, забувши зачинити двері. Вона сіла на край постелі, обережно розбудила Мігеля й повела на кухню, де повідала про свої тривоги.

— Отже, моє кохання до П'єра не настільки сильне, щоб утримати мене від цього? — хвилюючись, говорила Елен. — Чому запраглося іншого кохання? І саме з жінкою? Чому?

Мігель посміхнувся:

— А чому ти так злякалася? Нема нічого страшного. П'єрове кохання прояснило твою справжню природу. Тебе переповнює любов, ти ще багатьох кохатимеш.

— Але саме цього мені й не треба! Я хочу бути цілісною, не бажаю розпорошуватись!

— Та ж це й не зрада. В іншій жінці ти насамперед шукаєш себе. І не більше!

Дивно, проте його слова заспокоїли. Від Мігеля вона пішла додому, прийняла ванну, відпочила і вже ладна була від-

КОНКУРС ЗАГАДОК

ШОСТИЙ ТУР

♥

Тіліп-тіліпається, на «х» називається. Як захоче щось на «ї», підіймається.

♥

Баба з бабою — ніяк, мужик з бабою — сяк-так, мужик з мужиком — хоч як.

♥

Голівка червона в рот пірна з розгону.

Збірку еротичної прози за перемогу у п'ятому турі одержує Олег Коваль з Київської області, який першим відгадав наші загадки:
1. Кишеня.
2. Поштова марка.
3. Голий чоловік.

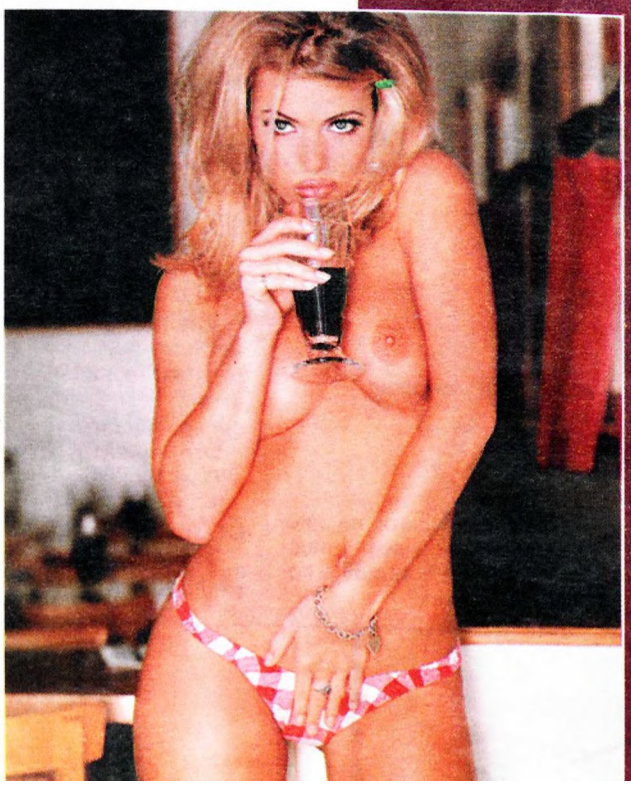

ПЕРЕХРЕСТЯ

Екстравагантная блондинка 20-163-50. Мечтаю о переписке и встрече с сексуальным мужчиной без мат. проблем. Откровенные фото за вознаграждение. Жду письмо, конверт. 36007, Полтава-7, а/я 769.

Всім привіт, мене звуть Юра, 17 років, зріст 184 см. Пишіть всі! 82100, м. Дрогобич Львівської обл., в. Волод. Великого, 2, кв.88. Юрій Лютик.

43-175-80, разведен, бывший военный, имею свою квартиру и работу во Львове. Познакомлюсь с женщиной с восточной Украины. 79040, Львов, ул. Городоцкая, 315, к. 102. тел. 62-92-67.

50-182-75, Весы, высокий стройный, жильем и материально обеспечен. Познакомлюсь с женщиной до 45 лет. Жду фото. 25002, Кировоград, ул. Поповича, 7-б, к. 7, Анатолий Довгань.

Приобрету или обменяю любительское фото, видео. Ваш конверт и обратный адрес. Достойные условия, анонимность. 69089, Запорожье-89, до востребования СА 195041, Максиму.

Мужчина 30-180-90 познакомится с сексуальной дамой 35-40 лет для теплых встреч. Анонимность и порядочность гарантирую, местом для встреч обеспечен. 01023, Киев-23, а/я 69.

кинути сумніви у найвіддаленіший куточок пам'яті. Але...

Вранці у кав'ярні до столика, за яким вона сиділа з Мігелем і Дональдом, підійшла Лейла. Виявляється, вона знала обох, що підтвердила жвава розмова про спільних знайомих. Лейла продемонструвала несподівану обізнаність і у справах Елен.

— Як почувається П'єр? — запитала вона. — Ще не знайшов замовника? Цим художникам не догодиш! Чому б тобі при нагоді не привести його до студії? До речі, ні він, ні ти жодного разу не чули, як я співаю. А я в клубі щоночі, починаючи з дванадцятої.

Згодом вона запропонувала:

— Хочеш, підвезу — тобі куди?

Пліч-о-пліч вони вийшли на вулицю і ледве встигли сісти в Лейлин лімузин, як та припала до Елен і вп'ялась в її уста. Поцілунок тривав так довго, що Елен ледь не задихнулася. Капелюшки злетіли з їхніх голів, коли вони відкинулися на задню спинку сидіння. Лейла притулилася усім тілом, рот Елен опинився навпроти розрізу чорної сукні, за яким починалися груди. Варто було розсунути губами шовк, щоб відчути язиком оксамит чарівної шкіри.

— Тепер ти не втечеш від мене? — прошепотіла Лейла.

Елен намацала підв'язки, їй закортіло дістатися голих колін — просто тут, негайно! Цієї миті Лейла нахилилась до водія і щось наказала. Машина рвучко повернула вбік.

— Це викрадення! — промовила співачка низьким голосом.

Скуйовджені, забувши капелюшки в машині, вскочили вони до Лейлиної квартири; там був присмерк — опущені жалюзі не пропускали літнього сонця. Лейла взяла Елен за руку і повела до спальні. Вони впали на розкішне ложе. І знову шовк: спочатку одягу — під пальцями, потім — межи ніг, шовкові плечі, шовкова шия, шовкові коси... Це нагадувало ніч в опіумній курильні: пестощі тривають, тривають і не можуть вичерпатися, не дозволяють згаснути виснажливому, солодкому очікуванню. Щоразу, коли Елен наближалася до оргазму, Лейлин палець, наче маленький твердий пеніс, знаходив найчуттєвіші нервові вузлики у щілинці й дарував нові сласні відчуття. Здавалося, тіло перетворюється на суцільний оголений нерв, кожна клітинка якого набувала чуттєвості губ. Потім Лейла увібрала в рот пелюстки її мушлі, язик снував між ними, наче вправне гостре жало, і коли вони разом застогнали й віддалися бурхливому оргазмові, насолода судомно пронизала їх з голови до п'ят.

Коли П'єр зателефонував і сказав, що їде на два дні у справах, Елен навіть зраділа: вона боялась його пронизливих очей, які неодмінно виявили б у ній необоротні зміни. До того ж її роман з Лейлою стрімко розвивався.

Співачка познайомила її з Біжу — шльондрою, яка нагадувала пишнотілу богиню. Від її тіла неначе відшаровувалися цілі пласти любострастя. У своєму борделі Біжу полюбляла лежати долілиць і прокидалася лише для занять коханням. Флюїди жадання точилися з неї, струмували сріблястими тінями ніг, опуклими, крутими, наче у віолончелі, стегнами, стікали по улоговині проміж могутніх грудей.

У Лейлиному домі курилися пахощі. Єдине джерело світла розміщувалось у великій скляній кулі, наповненій водою з райдужними рибками, прозорими морськими коніками і коралями. Від цього кімната була схожа на підводне царство. А в ньому — красиві жінки, які випромінювали таку ауру сластолюбства, що не встояв би жоден чоловік.

Вони сіли на низьку широку канапу з подушками. Першою подолала заціпеніння Лейла. Її рука ковзнула під спідницю Біжу — замість нижньої білизни пальці одразу намацали оголене тіло. Лейла ледь не скрикнула від несподіванки, а Біжу лягла на спину і потяглася вустами до Елен. Міцними руками вона оповила її шию, й Елен із захватом відчула, що повіїн рот по ковточку спиває її легкий подих, а язик пестить ясна.

Коли Лейлина рука рушила під сукню далі, Біжу підклала свою долоню під Елен, й усіх трьох охопила знемога. Лейла зісковзнула на підлогу, стала перед Біжу на коліна й почала пестити її обома руками. Із задертою до пояса спідницею та розкинулася на канапі, заплющивши очі, щоби гостріше відчувати доторки гарячих пожадливих рук, які проникали до найінтимніших складочок і куточків. Тіло Біжу було розкрите і наче пропонувало себе для сластолюбного обстеження. Елен набралася сміливості й теж торкнулася вигинів міцної плоті, яка пахла сандалом і мускусом. Поклавши руки на важкі перса Біжу, вона відчула напруження власних грудей.

Лейла почала роздягатися, продемонструвавши вузенький пасок з чорного атласу, до якого були прикріплені панчохи. Її білі стрункі стегна світилися, між ними тьмяніла трикутна тінь.

Біжу звільнилася від свого вбрання менш граційно, здирала його через голову, і їй, врешті, довелося нахилитися вперед, виставивши для огляду здоровенні сідниці, ямки під ними і на згині спини.

Сукня зісковзнула і з Елен. Під нею вона носила мереживну білизну з розрізами спереду і ззаду.

Вони разом упали на білу ведмежу шкуру, притискаючись одна до одної персами, ногами, животами. Їхні тіла перестали існувати окремо. Вони перетворилися на суцільні роти, пальці, язики, мушлі. Вони цілувалися довго і млосно, доки насолода не стала нестерп-

Лель

БЕЗКОШТОВНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Не більше 20 слів друкованими літерами

Ваша адреса або телефон:

Купон вирізати, наклеїти на листівку або покласти у конверт і надіслати на адресу: 04119, а/с 39 з позначкою **«Перехрестя»**.

ПЕРЕХРЕСТЯ

На прохання читачів «Лель» відкрив службу знайомств «Перехрестя».

Приймаються оголошення від осіб:

БЕЗКОШТОВНІ — до 20 слів (публікуються згідно з чергою).

ПОЗАЧЕРГОВІ — до 20 слів. Вартість — 20 гривень.

ІЗ ФОТО 3х4 см — до 20 слів, 40 гривень.

ІЗ ФОТО 7х10 см — до 20 слів, 100 гривень.

За кожне наступне слово доплата 2 гривні.

ПДВ сплачується окремо.

Гроші слід переказувати на р/р 26007301330137 в Шевченківській філії АКБ «Національний кредит» м.Києва, МФО 322216. ЗКПО 21652557. Призначення: за розміщення оголошення. Одержувач — фірма «Деркул».

Оголошення публікуються лише після одержання коштів і копії квитанції про сплату.

У ПЕРШУ ЧЕРГУ ПУБЛІКУЮТЬСЯ ПЛАТНІ ОГОЛОШЕННЯ.

Безкоштовні оголошення приймаються лише на купонах «Леля».

GUYS FROM HEAVEN — НЕБЕСНІ ХЛОПЦІ

Мистецтво стриптизу древнє, як саме життя. Зірки стрип-шоу популярні на Заході не менше, ніж зірки кіно. Та Україна лише починає відкривати для себе це прекрасне видовище. Те, що воно здатне бути по-справжньому прекрасним, чи не з першого свого виходу на сцену доводить перший вітчизняний професійний чоловічий еротичний балет «Guys from Heaven». Хореографічні мініатюри, створені Вадимом Прокопенком (відомим широкому загалу за творчою співдружністю з Софією Ротару), вражають новизною пластичних знахідок, поєднанням сценічного модерну з пронизливим еротизмом. «Небесних хлопців», окрім киян, встигли поцінувати у Мінську і Кишиневі, Санкт-Петербурзі й Харкові. Солісти балету Апельсин, Нарцис, Флеш і Біллі з друзями випромінюють зі сцени таку сексуальність, що їхні імена й насправді незабаром знатимуть не лише в Україні, а й у Європі.

Яр Славутич

ФЕРГА ТА ЕНДРЮ

Це на її принцесиній нозі
Йому дозволено смоктати пальці.
Які ще інші пристрасні зухвальці
Хвалитись можуть у хмільній вазі.

Хай хлюпають кохань колодязі,
По вінця повні буйства карнавальцій,
Адамчуки беруть навперевальці
Палку жаданку в ліжку і в лозі!

Серед пишнот Британії, між лордів,
Ще не траплялося таких акордів
Гінкого захвату прилюбних душ.

Займиста Ферго! Скорений Андрійку!
Палайте в полум'ї жаги чимдуж
І не спиняйте любосну дурійку.

20 березня 2000 р.

ЕРОТИЧНА КУХНЯ

вечеря — театр для двох

Не всі знають, що однією з причин розлучень є харчова несумісність, яка, врешті, позначається на інтимному житті. Дружина має інколи виходити за звичні рамки і готувати їжу для чоловіка за спеціальними рецептами. Для цього треба знати основні правила такого харчування, насамперед — м'ясо слід споживати у співвідношенні 1:8. Тобто, на одну частину приготовленого м'яса має припадати вісім частин рослинного гарніру. І м'ясо хай буде варене, а не смажене.

Ось кілька рецептів страв для спільної вечері, яку краще готувати спільно й у доброму настрої.

САЛАТ ОВОЧЕВИЙ «ДЛЯ ТЕБЕ»

Редька, 1 ч. ложка меду, 2 ст.ложки квашеної капусти, цибулина,картоплина, 2 ст. ложки олії,1 ст. ложка нежирного сиру.

Картоплину почистити, ретельно помити і, нарізавши соломкою, одразу перемішати з невіджатою квашеною капустою, щоб не почорніла. Редьку і цибулину посікти і також додати до суміші. Все перемішати і засмачити олією, поєднаною з медом і сиром.

Не дивуйтеся, що картоплина сира: у невеликій кількості вона сприяє кращому травленню їжі й активізує організм.

Після салату на стіл подається м'ясна страва. Приміром —

М'ЯСО З ОВОЧАМИ «ЄДНАННЯ»

100 г м'ясного нежирного фаршу, ріпа, огірок, буряк, півсклянки білокачанної капусти, 1 ст. ложка посіченого гарбуза, сіль,перець чорний молотий, часник за смаком.

Подрібнені овочі змішати з фаршем, залити підсоленим окропом так, щоб суміш повністю, навіть з запасом, опинилася під водою, й швидко довести до кипіння. Варити 5-6 хвилин і ще 10-15 — настоювати під кришкою. Засмачити страву перцем, січеним часником.

На десерт можна приготувати

НАПІЙ «НІЖНІСТЬ»

1 ч. ложка сухого чаю, 1 ч. ложка сухої суміші м'яти, материнки, листя малини і порічки (у рівних частинах), 2 ст. окропу. Приправа до чаю: 1 ст. ложка родзинок, 5 плодів чорносливу, 10 шматочків сушеного яблука.

Чай змішати з травами, залити окропом і настояти 5-6 хвилин. Пити, процідивши, лише свіжим. До чаю подають ошпарені й ретельно помиті у гарячій воді родзинки, яблуневу сушку, чорнослив.

Така вечеря створить у родині добрий настрій, ви не відчуєте жодного дискомфорту у шлунку. Десерт також гармонійно поєднується з чаєм і добре перетрюється. Щасливого вам вечора!

Володимир Михайлов,
засновник першого у світі кулінарного еротичного театру.

ною; цілувались до знемоги і не годні були зупинитися. Руки шукали і знаходили роз'ятрену, відкриту для пестощів плоть. Важкий звіриний запах ведмежої шкури змішувався із запахом жіночої хоті.

Елен прагнула захопити якомога більше тіла Біжу. Та Лейла виявилася вправнішою. Вона пригорнула Біжу, поклала її ногу собі на плече і занурилась межи стегон. Лейлин язик був жорсткий, наче фалос, і Біжу, не маючи сил терпіти, тікала від стрімких поцілунків та укусів. Але відсторонюючись, вона щоразу потрапляла у полон до іншої подруги, і Елен пестила її, насолоджуючись розкішними формами, потім просилила пальчик у маленький тугий отвір. Їй передавалась кожна судома, якою Біжу відгукувалась на Лейлині поцілунки. Відступаючи від переслідувань язика, Біжу дедалі глибше нанизувалася на палець Елен. Від задоволення вона щось муркотіла і, наче дикунка, намагалася вкусити своїх мучителів.

Коли вона вже не могла опиратись усепоглинаючій хвилі насолоди, Лейла облишила свої поцілунки, а Елен — пестощі. Біжу майже знепритомніла від неймовірного відчуття.

Не володіючи собою, Біжу накинулась на Елен, розсунула її стегна і, влігшись між ними, притиснулась лобком до низу її живота. Біжу затремтіла і почала розхитуватися, як це роблять чоловіки, наче забивала в Елен невидимого кілка. Згодом, відчувши, що може дійти, вона зупинилась. Біжу хотіла якомога довше зберегти свої відчуття і, відкинувшись назад, спіймала ротом Лейлин сосок, який давно чекав насолоди.

Елен ледь не збожеволіла, відчуваючи наближення оргазму. Під нею була чиясь рука. Можна було дійти, тручись об неї, та їй також захотілося продовжити насолоду. Вона звелась на ноги — рука теж попрямувала вгору — до її мушлі. Вона відчула, що позад неї, важко дихаючи, підвелася Біжу. Її напружені соски торкалися спини, коротке волосся лоскотало сідниці. Біжу, не зупиняючись, терлась об неї, а потім стала ковзати вгору-вниз, змушуючи Елен обернутися, — тоді вона зможе пестити її груди, живіт, любок.

Руки Біжу проникали всюди. Гострі Лейлині нігті впиналися у ніжні плечі Елен, стегна, під пахвами, обдаровуючи солодким болем так, наче з нею гралася тигриця. Тіло Елен нестерпно палало. Здавалося, ще один дотик — і вона вибухне. Лейла теж це відчула, і вони роз'єднались.

Тепер усі троє впали на канапу. Вони лише споглядали одна одну, милуючись власним скуйовдженим виглядом, цівками сліпучої вологи, що струмувала по стегнах.

Відпочивали вони не довго. Цього разу Елен і Лейла разом атакували Біжу, несамовито прагнучи від неї завершеної насолоди. Вони оточили Біжу, полонили, обціловували, пестили, кусали, перевертали зі спини на живіт і знову на спину, виснажували безліччю ротів і язиків. Вона, безсоромно розсунувши ноги, благала лише про одне — подарувати їй остаточне вдоволення. Вона й сама прагнула дійти, щосили тручись об тіла подруг, але ті не дозволяли цього зробити. Язиком і пальцями вони проникали в неї, полишаючи Біжу лише для того, щоб пограти між собою.

Ось так, злившись у поцілунку, зі сплетеними язиками, Елен і Лейла качалися по розпростертому тілу Біжу. Тій стримуватися далі було несила: вона звелась на лікті з надією одержати бодай поцілунок, який завершив би екстаз. Та Елен і Лейла, забувши про неї, зосередилися на собі. Тоді Біжу несамовито почала сама себе пестити і погладжувати. Побачивши таке, подруги відкинули її руку і навалилися на неї. Біжу відгукнулася негайним оргазмом, затремтіла, наче її кололи кинджалами. Вона закричала, благаючи, щоб усе це швидше скінчилося.

Над її розпластаним тілом Елен і Лейла знову почали цілуватися. Їхні сп'янілі руки шукали і знаходили одна одну, дістаючись джерел насолоди. Нарешті Лейлі вдалося спіймати необхідний ритм, і Елен закричала. Вона усім тілом припала до Лейли, сподіваючись на довго очікуваний вибух насолоди. Пальці Елен тим часом продовжували пестити подругу, запрошуючи сягнути оргазму разом. Проте Елен зробила це раніше й упала, відкинувши Лейлину руку. Лейла впала поряд, аби Елен мала змогу пестити її мушлю. І та не забарилася, переждавши перші хвилі оргазму: її язик почав робити вправні рухи. Нарешті Лейла скарлючилась і застогнала. Тоді Елен увіп'ялася зубами у ніжну Лейлину плоть, але та вже не відчувала болю.

Тепер Елен зрозуміла, чому іспанські чоловіки часто відмовляються посвячувати дружин у деякі таємниці кохання: вони не бажають пробудити в них ненаситної пристрасті.

П'ЄР

П'єр зателефонував, як і обіцяв, за два дні й повідомив, що він уже в Парижі, що прагне її бачити і не потерпить жодних відстрочок і відмовок.

У глибині душі вона зраділа його приїзду, але водночас у ній зростало почуття жалю. Вона боялась не побачити у П'єрових очах грізного магічного світла, яке так вразило її у швейцарському сільці Ко, не впізнати тієї рішучої людини, яка так напористо і швидко домоглася її тіла в «Каруці».

Що сталося з цим буйним, норовливим дикуном, якого вона одного сліпучого зимового ранку зустріла на гірській стежці? Він підкорився її пристрасті, яку сам і розбудив, сам і випестував, сподіваючись бути єдиним володарем Елен. Але пристрасть вийшла з-під контролю. Жіноча слабкість перемогла чоловічу силу. Елен дедалі більше усвідомлювала, що у них з П'єром немає майбутнього, що попереду — інше життя, про яке не відають ні він, ні вона.

Елен запросила П'єра до себе. Він прийшов збуджений, поривчастий і одразу потягнув її у ліжко. Вона чинила опір та це тільки розпалювало його. І чим сильніше він збуджувався, тим відчуженішою ставала вона. П'єр впав у нестяму, силоміць розсунув її коліна і після кількох лютих поштовхів вилився потужним потоком. Він дійшов, вона — ні.

П'єр одразу зів'яв, довго мовчав, лежачи на спині, а потім промовив:

— Я програв боротьбу з твоєю холодністю.

Елен відповіла загадковою фразою:

— Ні, ти виграв, але від цього ми обоє програли.

П'єр звівся на лікті, запитально зазирнув у спокійне обличчя Елен, важко зітхнув і відвернувся. Він про все здогадався, але до кінця так нічого й не зрозумів.

З англійської переклав Володимир Радченко

ЯК ЖИТИ ВІЧНО?

довідкове бюро

рецепт довголіття

Візьміть руду у ластовинні людину і годуйте її плодами до 30 років. Потім опустіть у кам'яну посудину з медом та всіляким зіллям і чекайте 120 років. Протягом цього часу тіло муміфікується, а те, що в посудині, перетвориться на еліксир довголіття.
(За давньоперським манускриптом).

молода кров

У епоху Відродження старі люди для продовження життя переливали собі кров юнаків.

вічний Епіменід

За свідченням давньогрецького літопису, античний жрець Епіменід прожив на білому світі 300 років. Можна припустити, що, починаючи з 150-літнього віку, він активно вживав еліксир безсмертя, виготовлений за рецептами персів. А от як Епіменід примудрився протриматися серед живих перші півтора століття, залишається невідомим.

Щодня в Україні робиться майже 1300 абортів. На кожні 100 пологів припадає 121 аборт. Підчас варварської операції дитина зазнає таких самих мук, як і дорослі, яких ріжуть на шматки. Про це свідчить календар перших дев'яти місяців життя дитини.

19 - 21 день. Дитина має зріст 2,5 мм. Починає битися маленьке серце, формуються головний і спинний мозок. 28 днів. Плід вже має голівку, тулуб. З'являються очі, вушка, вуста. Зріст — півсантиметра.

Сім тижнів. Дитина виросла до 2 сантиметрів! Вже сформувалися риси обличчя з очима, вушками носиком, язичком. В яснах вже зав'язалися молочні зуби, тіло вкрилося тоненькою шкірочкою. Руки мають долоньки, а шлунок виділяє власні соки для травлення.

АБО

Ми вже друкували вірш Михайля Семенка «G NP» (див «Лель» №1 за 1995 р.). Сьогоднішнє повернення до цього твору продиктоване публікацією в кіровоградській газеті «Думка» на цю таки злободенну тему (публікацію здійснив кандидат філологічних наук Леонід Куценко). Йдеться про вірш Леоніда Чернова «Аборт» (1928). На відміну від творчості М.Семенка, доробок поета-авангардиста Леоніда Чернова (1899-1933) досі відомий лише вузькому колу фахівців. Хто зацікавиться цією неординарною постаттю, той може прочитати теплі спогади про Л.Чернова в мемуарах Юрія Смолича та Івана Сенченка. Біобібліографічні довідники скажуть, що Леонід Чернов писав російською та українською мовами, що він є автором одинадцяти книжок віршів та прози, помер у 1933 році від сухот. Вірш «Аборт», надрукований у збірці «На розі бур» (1933), можна, очевидно, назвати автобіографічним: Леонід Куценко посилається на нотатки поета, датовані 1928 роком, які зафіксували трагічний епізод у житті поета, пов'язаний із невдалою спробою одружитися з молодою ленінградкою, яка злякалася провінційної Олександрії, куди він її привіз, злякалася хвороби майбутнього чоловіка. «G NP» і «Аборт» — це два крики, які пролунали наприкінці двадцятих років минулого століття. Актуальність проблеми, емоційний заряд віршів, висока поетична майстерність, сподіваємося, вразять не одного читача і, можливо, застережуть від фатального кроку.

Микола Сулима,
доктор філологічних наук

G N P

Михайль Семенко

Тобі — дитино моя — що завтра на аборт підеш —
Тобі — що тільки місяць йому —
Тобі — що місяць як зародилося а живеш мільйони
віків у животі цієї жінки що я люблю —
Місяць уже тобі а завтра ти — ніщо, викинуть
твій кавалочок у відро з помиями —
і попливеш ти каналізаційною трубою аж у Чорне
море, де й зародилось од мене —

Тобі —
Тобі —
Тобі це.

Невідомо й ніхто не взнає — ні матір твоя, ні я,
твій батько —

Хлопець ти було б чи дівчинка —
Любило б маму свою і говорило б: мамо!
Любило б батька свого і говорило б: тату!
Ссало б молочко з грудей і жмурило б оченята
на сонці.

Але минули б роки —
І ти пішло б у дитячий садок —
І виросло б, і змагалося б, і зачинало б...
Будь вічне ти, що завтра плаватимеш у відрі:
Завтра я прожену твою матір,
Зникне з серця мого вона, як ти з її тіла.
Будь вічне ти, безсиле й розумне —
Ти жило стільки, скільки дано тобі.
Будь вічне ти, бо і я вмру,
І мати твоя вмре, і не одно ти
Плаватимеш завтра в білім відрі.

1926 р.

2 - 3 місяці. За рисами обличчя можна впізнати батьків. Дитина вміє згинати й розгинати пальчики стопи, стискати кулачок, морщити брівки. Вже помітна різниця між хлопчиками й дівчатками. На цьому етапі закон ще дозволяє вбити дитину — зробити аборт.

4 місяці. Зріст 20-25 см, вага - приблизно 170 г. 5-6 місяців. Зріст 35 см. Удосконалюються всі органи, міцнішає скелет. На закритих повіках з'являються вії, утворюються нігтики на пальцях рук. 7-9 місяців. Наприкінці 7 місяця вага сягає кілограму, він вже здатен жити поза лоном матері.

РТ

Леонід Чернов

Дівчинко!
Люба!
Коняка запряжена.
Знаю,
Ти звикла —
Автомобіль.
Дівчинка
рідна
покірно
ляже на
Крісло,
Де кров
і біль.
Дівчинка,
тяжко...
Кохана,
Єдина
Власне кохання клене.
Як ти, дитино,
Зайшла на дитину,
Не покохавши
мене?
Ні.
Не повірю.
Не можу
вірити.
Може, цей день здурів?
Наче два склепи —
для тебе
вирити —

Очі
Під дугами брів.
Потом
липучим
беруться
долоні.
Зуби скрегочуть —
лють!
Як
у твоїм материнськім лоні
Сина мого
уб'ють?

Мабуть і в сонця
я сили викраду.
Бачиш,
Яким монументом стою?
Я до лікарні
Везу на страту
Власну дитину
свою.
Кинусь,
Вхоплю,
Весь у тебе порину,
Зойком,
щоб тишу роздер:
— Люба!
не хочеш
од мене
дитину?

Мусиш
хотіти
тепер!
— Дай мені очі.
Хочу,
щоб сонце!
...Марно.
Дві хмари —
І тьма.
Може —
не справді?
Може
й тебе нема?
Годі.
Це дійсність.
Коняка запряжена.
Батько
помер —
чи спить?..
Дівчинка
рідна
покірно
ляже на
Крісло —
Щоб сина
убить.

20 вересня 1928 р.
Олександрія

Валентина Півник

Висхідні потоки Карадагу

Тут усі рухаються у тому розніжено-звабливому плавкому ритмі першої насолоди, коли ще стрімкий водоспад пристрасті не змішав усе в тілі й душі, не закрутив і не здійняв смерчем у небо останнього перелюбного зойку. Ще у редакції, на хвилину відірвавшись від версток, гранок, покреслених рукописів, завмерши на мить за столом із примкнутими повіками, вона бачила — ні, відчувала — цей ритм, якого так остерігалась у своєму тілі і водночас святкувала, коли той навально руйнував усі кордони табу, приписів, заборон. І ось вона вже рухається в цьому потоці — не хода — танок, у «міні-бікіні», що не стільки прикриває переможну жіночу звабність, скільки виставляє її перед жадібні, цікаві, ніжні, заздрісні, запаморочливі, владні, розкішно-покірні чи сором'язливі очі учасників цього звичного щорічного курортно-кримського марафону мод уздовж зеленаво-блакитної вигинистої лінії запінених перетеплілих хвиль, що мережать жовті сукні коктебельских пляжів.

Десь, за пивними автоматами, вона угледіла вільну лаву і, всідаючись, уже відчула легеньке здригання з іншого боку. Трохи скосивши очі, мимоволі сяйнула посмішкою: там напружено-легко сидів молодик. Білявий з теплими — блакитними? сірими? зеленавими? — очима, з гінкою статурою того скандинавського типу, коли тіло не грає переможно купами м'язів, а приваблює спокійною глибинною силою.

Він одразу подався весь на її щиру посмішку, його погляд уже лив їй назустріч сонячну енергію, назбирану там, на гарячих простирадлах пляжного перегрітого піску, а в неї мимоволі зірвалось: «Вікінгу, що робиш на півдні?» — а далі вже почала сотатися вільна нескінченна грайлива розмова, те, що на думку спаде, а в глибинах тіла почав наростати той пекельний потяг, якого прагла весь довгий прісний буденний рік. Тепер було з ким піти туди, куди вабило її вже віддавна: на гору Карадаг, звідки падали й стрімко здіймалися на божественних висхідно-низхідних повітряних хвилях у сліпучому сонячному маєві різнобарвні дельтаплани, і куди їй самій — жінці-виноградинці, вщерть впоєній жовтавим сонячним соком, було зась.

З дівочих років прагнула вона по-чоловічому завойовувати безмежний, здавалося, світ, мережити простір кроками, вільно володіти простором і часом, не піддаючи себе небезпеці стати здобиччю першого-ліпшого розпашілого самця. Тому вона легко, ніби граючись, зупинила перше-ліпше авто і так само легко вифуркнула з нього біля підніжжя цих округлих, наче повняві жіночі груди, пагорбів, і вони, узявшись за руки, подерлися вгору. День добігав полудня: сонце палало в зеніті, й повітря було гарячим, але легким, ось вони просто неба — вицвілого на тлі розпашілого сонячного потоку, який щедро вивергався на їхні сонячні тіла, а ті звабні дельтаптиці, розкішне видіння її пам'яті, несподівано далекі — а яка ж приваблива була омана близькості! І вони водночас полинули тілом до них. Дорогою встигли багато розповісти одне одному — вона дізналася про нього майже все. Здалося, він усе життя своє спрагло очікував цієї миті — невтримної юначої інтимної сповіді трохи старшій і трохи досвідченішій жінці: вакації, гуртожиток, іспити, «хвости», літня практика і, звичайно ж, перше кохання. «Друзі кепкують з мене («Й вороги теж?» — посміхнулася вона) вже цілу вічність («?» — ласкаво перепитували її очі), ну вже майже місяць! — бо він ніколи не знімає з ноги, там, біля щиколотки, маленьку рожеву стрічку («І під душем?»), що дозволила вона вийняти з коси», про танці, місячні прогулянки, і про зраду, «ну, пішла вигинатися з іншим» — а він затявся до скону не знімати ту кляту стрічку, хай там що... бо вона сама пов'язала.

Вони прямували туди, де розквітали ті дивовижні повітряні квіти, недовговічні з'яви висхідно-низхідних потоків, породжених цими одвічними коктебельськими горбами та морським прибоєм. Мандрівників дедалі нестримніше тягло до них, та вона, досвідченіша, не дозволяла зміни напівжартівливої дружньої розмови, хоча усвідомлювала невідворотне: вона вже не годна була тамувати свого ліанно-звабливого тіла. Її ноги скрадливо-пантерно відштовхувалися від випаленого ґрунту, а шия хилилася, наче налита парость під першопроменем, до його розпашілої щоки, полум'я якої вона відчувала без доторку.

Його тіло по-мисливськи напружувалось-виструнчувалось, готове до шаленоспраглого кидка назустріч покликові іншого тіла.

Її зникаюча свідомість ще намагалася бодай притримати цей навстрічний рух, та раптом вона спіткнулася, тихо скрикнула й присіла, мимоволі схопившись за литку, і одразу відчула там же його палаючі пальці — серцем він ще співчував їй, а єством вже брав, як довгоочікувану здобич.

Лежала горілиць на цій сухій кам'янистій кримській землі, древній, як і їхній взаємний потяг, лежала із заплющеними очима, в яких райдужно плавали безкінечні сонця, її долоні влипали в його вузькі юнацькі стегна, й не існувало жодної можливості й жодної потреби опиратися владному бажанню. Був наче пломінь — легкий і жагучий, палахкотів у її глибинах, святий і чистий у своєму юначому жаданні, в первинному потягу влитися, розчинитись у вологому жіночому єстві, що дарувало йому шанс на продовження себе самого, давши поштовх новому життю.

Отямилася від незвичайного дзизгливого звуку, що долинав збоку і породжував, попри її запаморочливий стан, неясне відчуття загрози. Він спав обіч — його зморив хвилинний владний сон, дарований звільненням від недавньої чоловічої напруги. Сонно-дитинна рука його принишкла на її грудях. На-

Українська лайка

Без сороміцького фольклору уявлення про ментальність будь-якого народу буде неповним. Це добре розумів відомий український етнограф, фольклорист, антрополог і археолог Хведір Кіндратович Вовк (1847-1918), який зібрав і 1898 року випустив у Парижі збірку «Український фольклор. Сороміцькі звичаї, казки, пісні, приказки, загадки і лайки». «Лель» вже знайомив своїх читачів з цією книгою. Продовжуємо публікацію розділу «Українська лайка».

Срака
Стерво
Стонадцять копанок чортів твоїй матері
Сука
Сучий син
Сучого сина стерво
Сцикун
Сцикуха

Терлиця
Три пи...ди твоїй матері
Трясця
Трясця твоїй матері

Хай тобі біс
Хай тобі абищо
Халамидник
Халєра
Халява
Хамло
Х...й галанський
Х...й твоїй матері
Х...єва голова

Цап
Цапова душа
Циган

Чорт
Чортова голова

Шарлатан
Шерепа
Шибеник
Шкура
Шкура барабанська
Шльондра
Шлюха
Шмаровоз

Щоб ти не діждавсь
Щоб ти здох!
Щоб тобі позакладало!
Щоб тобі очі повилазили!
Щоб тобі язик усох!
Щоб у тебе у очах позеленіло!
Щоб тобі пусто було!
Щоб тебе поприщило!
Щоб тебе пранці напали!
Щоб тобі кишки повилазили!
Щоб тобі голова опухла, як Троєцький дзвін!
Щоб тобі не минуть вересоцької греблі, ніжинського острогу і талалаєвської попаді!

Як дам тобі, то ригнеш торішньою паскою!
Як так, то я з тобою й срать ніколи не піду!
Ящурка.

магаючись не зігнати його солодкого забуття, вона скосила очі й побачила щось макабрично-страхітливе, якесь клубовиння: ба, та вони любилися мало не на осиному гнізді — на сухому бадилинні!.. Легенько торкнулася його повік — з-під них сяйнуло щось блакитне, спочатку бездонно-безтямне, як весняне небо, потім затеплилася ніжність, очі сяйнули з-під повік, наливаючись знову невтримною хіттю. «Тихо, тихо! — приклала пучку до його вуст. — Тікаймо, тут степові кусючі оси!» Відчуття небезпеки вабило й лякало, як і її потяг до нього. Потім ішли знов і падали знов, і сонце ніби завмерло в зеніті, і голова наливалася його жагучим злим болем, і тисло в скронях, і згоряло тіло, і плавився розум, і щезло минуле, і не було майбутнього, і, врешті, зникло навіть сьогодення тут — і зараз.

Спускались уже під вечір, і біля її оселі розійшлися, мов сновиди, не зронивши й слова.

Відлежавшись у вузенькій конурі-сарайчику, де, крім неї, розмістилося ще двійко дівчат, що з натоптаними валізами приїхали завойовувати дискотеки узбережжя, вийшла на подвір'я під соковиту запахущу південну ніч, коли небо нависає нижче за гілля старої плодоносної айви, а зірки — впереміж із її сяючими в темряві плодами зваблюють своєю досяжністю: простягни-но руку, зірви, піднеси до спраглих вуст! Він уже стояв по той бік огорожі, й вони знову рушили туди, де їй самій не вільно було ходити, — вздовж узбережжя, у духмяну запаморочливу ніч. І не було змоги зорієнтуватися, де море, де скелі, де небо, лише маленьке округле каміння рухалося під легкими сандаліями, неначе живе, й повертало до реальності.

Потім вони лежали, майже невидимі, у маленькому гроті, десь поблизу тихо плюскотіла невидима вода, завдаючи тілам свій неквапний, безперервний ритм, зовсім відмінний від того, полудневого, жорстко-безтямного, і солодка серпнева темрява м'яко вливалася в їхні тіла, і неба не було видно, але воно дихало поруч, просто було ними, і нарешті відчула його в собі — коханець, брат, син — і так проминула ніч, і вони існували одне в одному, єдина кохана і кохаюча істота. Ввійшовши одне в одного, вони втратили лік часові, ніч спливала, як спливає життя, а простір усе ширився, стаючи всесвітом, і то було їхнє спільне люблячe-голубляче тіло. Коли хвиля спадала, на якусь мить ставало чутно стрекотіння цикад — так само безкінечне у вічності, як і їхня ніжна хіть; він щось шепотів, до чого не треба було дослухатися, таке ж вічне й зрозуміле, наче плюскіт прибою, що раз у раз набігав на пісок, і час від часу долинало до неї його переривчасте моління: «Знову, зроби це знову», — і ані жодним чином не порушивши їхню злитість, навіть не торкнувшись його легкими вустами чи пучками пальців, вона десь у глибинах знов породжувала такий сплеск жадливо-сліпучої енергії, що тривав, тривав і тривав, злітаючи на дев'ятий вал насолоди...

Коли поверталися під ранок, вона ніби бачила себе збоку: помаранчеву міні-сукню з довгими віялоподібними рукавами, бурхливий водоспад рудувато-каштанового хвилястого волосся. А коли закинула руки, поправляючи застібку на перловій низці, він тихо запитав: «Метелику, тобі було добре?» — і, з видихом: «Метелику, не відлітай...»

Назавтра вона заспала. Йшла легка й щаслива у сонячній зливі, і зустрічі, що чекали на них попереду, видавалися подарунком долі — як Попелюшці омріяний і такий вистражданий бал. І ці кілька днів, і вічність були поряд, наче субота й неділя.

Йшла легка й солодко порожня, без бажань, сподівань, планів. Без болючих і вічних спогадів. Почуття невагомості — це і є щастя, яке усвідомлюєш лише згодом...

Десь біля пивних автоматів війнуло — знизу, справа — холодом відчаю, безоднею непоправної втрати. Глянула вниз — він сидів на краю тротуару, охопивши голову руками й сховавши обличчя в коліна, як дитина, що загубила домівку. Він відчув її присутність і підвів голову, очі виринули з-під пасма світлого волосся, що ховало пів-обличчя, і в них були жах і відчай...

І навіщо тепер пригадувати, що він, захлинаючись словами, намагався пояснити: мусить наздоганяти своїх на практиці, він — староста; квиток — все, що має, навіть на автобус нема, він і ночував тут з тиждень у дядьковій машині, той відпочиває неподалік із ріднею; і що йому тепер робити? — він не знав, не сподівався, що так... що ТАКЕ буває, і як же йому тепер жити... Вона несамохіть перевела погляд на ліву ногу — стрічки не було.

...Легке тіло дельтаплана лагідно підносив у височінь теплий висхідний потік — та раптом він зник, і дельтаплан ринув додолу, в безодню, до жорсткого підніжжя Карадагу.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Веніяміти

— нащадки Веніяміна, молодшого сина біблійного Якова від Рахілі. Здійснили один з перших зафіксованих в історії людства актів колективного зґвалтування. Коли подорожній разом із наложницею зупинився переночувати в якогось господаря у місті Гів'ї, той дім оточили веніяміти. Ось що розповідає Біблія про те, що було далі:

«І казали вони тому старому чоловікові, власникові того дому говорячи: «Виведи чоловіка, що ввійшов до дому твого, — і ми пізнаємо його!» І вийшов до них той чоловік, власник того дому, та й сказав їм: «Ні, мої браття, не робіть же ви зла! По тому, як увійшов цей чоловік до мого дому, не зробіть такої гидоти! Ось дочка моя дівчина, та його наложниця, — я їх виведу, а ви візьміть їх і зробіть їм, що вам до вподоби, а тому чоловікові ви не зробите цієї огидної речі!» Та ті люди не хотіли слухати його. І схопив той чоловік свою наложницю, і вивів до них назовні. І вони пізнали її, і безчестили її цілу ніч аж до ранку, і відпустили її, як зійшла рання зоря І прийшла та жінка, як ранок вертався, та й упала, і лежала при вході дому ...бо вмерла. *(Книга суддів, 19)*

Кара за цей злочин була страшна. Об'єднана армія Ізраїля пішла на веніямітів війною і вирізала в Гів'ї і чоловіків, і жінок, і дітей; а місто спалене було. Лише 600 воїнів сховалися на кам'яній горі, але й вони не мали змоги брати шлюб та створювати сім'ї — перед походом ізраїльтяни поклялися, що ніколи не віддадуть своїх дочок за дружин злочинцям. Таким чином одне з дванадцяти колін цієї країни постало перед загрозою зникнення.

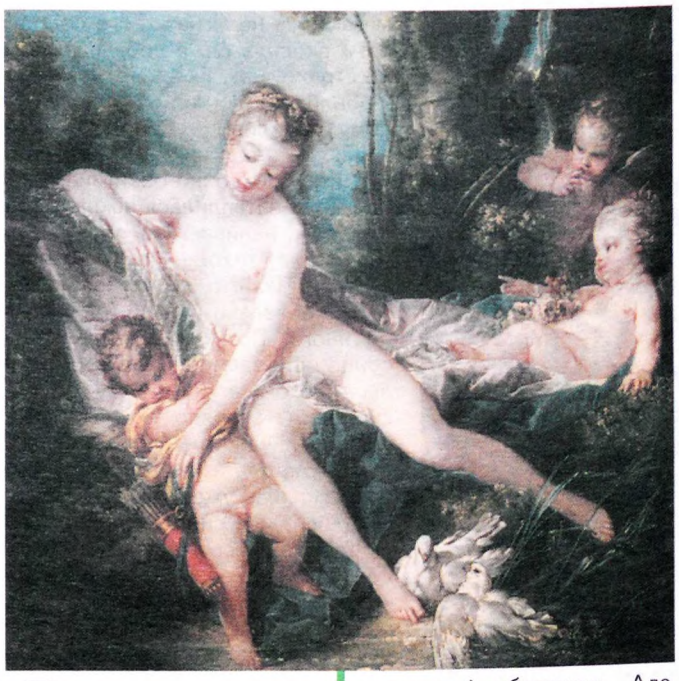

Франсуа Буше. Венера з амурами.

Веллер Михайло (Народ. 1946)

Російський письменник, ім'я якого стало відоме після публікації на початку 90-х років XX ст. збірок оповідань і повістей «Пригоди майора Звягіна», «Самовар» та інших. Природу кохання він досліджує на тлі соціальних проблем, про що свідчить, зокрема, оповідання «Суїцид».

СУЇЦИД

Закоханим завжди важко велося: не було житлової площі, не було грошей, не було красивих речей і романтичних подорожей; презервативи, щоправда, були, та не було книг з культури сексу, які б пояснили, як ними правильно користуватися. Та все якось влаштовувалось.

Проте деякі всіх труднощів і перепон здолати не могли й інколи йшли з життя. Самогубцям також було непереливки — не було револьверів і патронів, не було отрут, часто-густо і мотузків не було, не кажучи вже про сприятливі обставини. Але також усе якось облаштовувалось.

Та от двійко нещасних закоханих жодним чином не могли дати собі раду. Такі непоказненькі, славненькі, з великим неземним коханням. З нею батьки виховну роботу провели: що шмаркач, голодранець, нездара — тож сиди вдома під замком, щоб у подолі не принесла. Його намагалися переконати ремінцем: знайшов хвору нечепуру, життя собі калічити — ми з тебе дурість виб'ємо. Подітися нікуди, сподіватися ні на що, жодних надій і перспектив: нормальний трагізм юних душ. Ленінград, як відомо, не Таїті, бананами під пальмою не прогодуєшся.

Цілуються вони в під'їздах, читають книги про кохання та ходять у кіно, тримаючись за руки. І якось до їхніх слабеньких рук потрапляє біографія, щоб їй згоріти, Марксової доньки Женні — як вони з чоловіком-марксистом Полем Лафаргом разом покінчили з життям.

От, лігши на розпушену ниву марксистського виховання, це зерно і пустило свій зловісний кільчик. Така собі пір'їна впала на хирляву спину верблюда. Адже вони з дитячого садочка засвоїли, що марксизм є не догма, а керівництво до дії. Це тобі не Ромео і Джульєтта. Чернецтво радянська влада вибавила, аптекарів теж добряче притисла, тож чекати на милість від природи їм не доводиться: до кого за співчуттям звернешся?

Йоганн Роттерхаммер. ВЕНЕРА та Амур.

А вона мала знайому санітарку. І вона звернулася до неї, проте таємниці не розкрила. Лише попросила дістати сильних снодійних пігулок — від безсоння... І детально розпитала: А скільки треба, щоб заснути якнайміцніше? А яка гранична межа? А якщо більше? А скільки в жодному разі не можна, бо і взагалі не прокинешся, а помреш собі?

Санітарка відкараскується, бере з неї страшну обіцянку, що не видасть, і приносить врешті-решт пігулки. Пакетик запечатано рожевою бандероллю зі штампом, і над латинським прописом чорна етикетка з черепом: «Обережно! Отрута!». Сильнодіючий засіб, тобто: нормальна доза півтаблетки, від двох навіть буйний шизофреник засне, а понад чотири — вже дуже небезпечно.

І тоді він домовився із знайомим з гуртожитку, щоб перебути день у його кімнаті, коли всі на роботу підуть. Уранці вмовили вахтерку, подарували їй коробку цукерок, і, коли ще троє пішли на роботу, знайомий передав їм ключа, звелівши вместися до четвертої.

Лишилися вони удвох. Запалили свічу, випили пляшку шампанського, з'їли торт і кілограм апельсинів: вінчальна трапеза. Довго писали передсмертного листа, в якому всім вибачали. І лягли у ліжко.

А потім розпечатали пакетика, розділили пігулки по десять кожному, ковтнули снодійне і знову лягли. Обійнялись і закрили очі. В очікуванні вічного забуття.

Пігулки діяли поволі. Надто велике збудження. Та поступово почали тихо і солодко засинати.

Від сну відволікала лише металева присутність у шлунку. Пробіг холодок по тілу, виступив піт. Кольнуло у животі, потім з'явилися спазми; забурчало. Крутити почало в животі, що годі й терпіти.

Він, стиснувши зуби, зізнається: «Мені вийти треба на хвилинку». Вона: «Мені теж». Вони одягаються, стримуючи поспіх, і крокують до дверей. І тут з'ясовується кошмарна річ. Бо двері вони, звісно, замкнули. А ключа, випивши отруту, викинули у кватирку. Аби останньої хвилини не передумати, не покликати на допомогу малодушно. А поверх — четвертий.

Ян ВЕРМЕЄР. У звідниці.

Вони тихенько крехтять, не дивлячись одне на одного. Сну — в жодному оці. Кишки співають, риплять і гарчать на останній межі. Він робить спробу грюкати у двері, та скрізь тихо і порожньо: убезпечилися від допомоги і завад!

Якщо їм і раніше життя не було медом, то нині вони й умирати перехотіли, тому що хотіли вони лише одного — у сортир. І любов, і смерть, звичайно, прекрасні, та все це ніщо порівняно з туалетом у потрібний момент.

Стогнучи і підвиваючи, намагається він підколупати якось замок, виламати двері, проте сил уже бракує, а в череві виграє пекельний оркестр під тиском десяти атмосфер. Убивця-санітарка виявила завбачливу гуманність — спорядила їх гарним проносним.

То дурниці, що смерть страшна. Фармацевтика у союзі з природою здатні влаштувати таке, перед чим смерть видасться відпочинком на морському узбережжі.

Повернувшись з роботи і не достукавшись, господарі відчинили запасним ключем комендантші. Й випали знову в коридор. Вам не доводилося ввіходити до туалету колгоспного автовокзалу після ярмарку? Дві блакитні тіні нечутно лопотіли про отруєння. Швидка від порогу ввігнала їм промивання й забрала з собою разом з пакетиком з-під отрути із залишками крупинок для дослідження. За результатами аналізу лікарі з характерним і незмінним цинізмом, як і належить, безсердечно реготали, чого не можна було сказати про гостинних господарів.

Так висока кульмінація і ниций фінал поклали край стосункам бідолашної пари: розбіглися. Його потім двічі ловив знайомець і бив морду, а вона, навпаки, потоваришувала з санітаркою.

Переклад з російської.

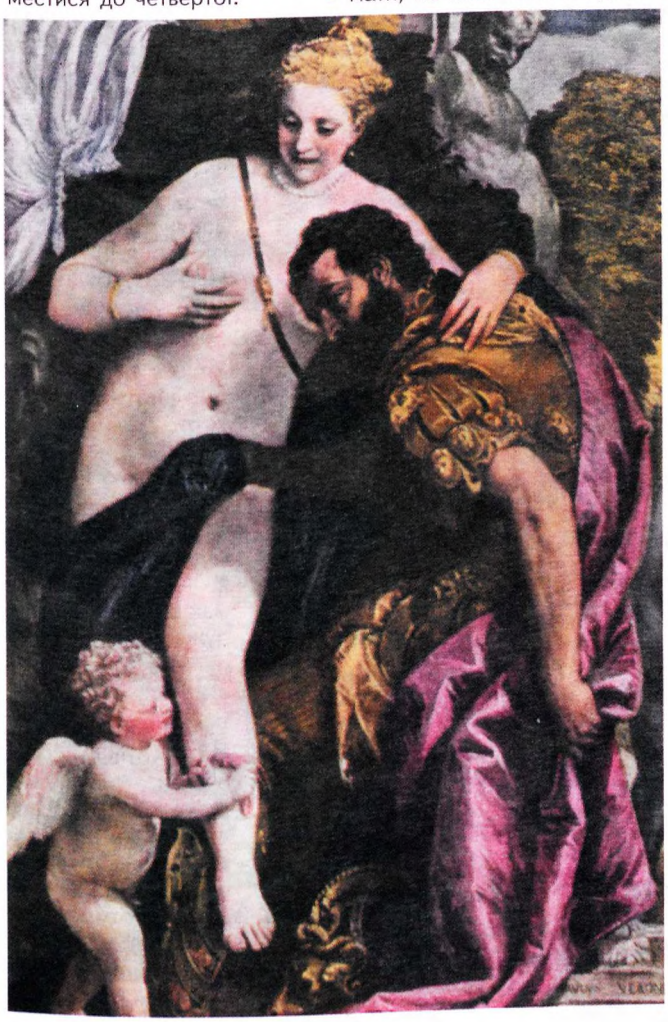

Паоло ВЕРОНЕЗЕ. ВЕНЕРА і Марс, 1580.

Ватиканська бібліотека

— заснована у IV ст. на території держави-міста Ватикан, який є постійною резиденцією римського папи, духовного лідера католицької церкви. Бібліотека має одну з найбагатших у світі колекцій рукописів та автографів. Міститься тут і найкрупніше з-поміж усіх зібрання художніх і наукових книг, присвячених еротиці та сексу, — загалом майже 25 тисяч томів. Для порівняння: спеціалізована бібліотека Інституту сексологічних досліджень Кінсі нараховує 20 тисяч книг з еротики та сексу.

Вермеєр ян (1632—1675)

Голландський живописець, працював у Делфті. Був майстром невеликих картин з інтимного життя городян, серед яких найбільш відомі «Дівчина з листом», «Бокал вина», «У звідниці». Малював пейзажі Делфта, які відрізнялися поетичним сприйняттям буденного життя, багатством і витонченістю колориту.

Веронезе Паоло (1528—1588)

Італійський живописець доби Відродження, представник венеціанської школи. Після себе залишив святкові, світські за замістом картини, панно, розписи. Віддавав перевагу масштабним композиціям. Його картини пройняті вишуканим сріблястим колоритом.

КОНКУРС ЛЕЛЬВОРДІВ

ШОСТИЙ ТУР

Бабій
Дівочий ...
До гроба
Ручний м'яч
Член палати лордів у Англії
Не аорта
Костюм Адама
Шепіт у ліжку
Сама собі коханка
Нота
Художня галерея
Чорно шкіра дружи на
... за Берлін
Стате вий потяг
Місто у Таджи кистані
Євро пеєць
Друг імпотен та
2400 м для коней
Колючий журнал 1908р.
Франц. драма тург
Лицедій
Напій
Котячі пологи
Напій для нелюба
Знатна іспанка
Народ для виборів
Вартість секс послуг

	п	а	р		е	р	о	т	и	к	а	
с	о	с	о	к		у		і		а	з	о
	с		з		у	к	о	л		с	о	н
к	а	м	б	а	л	а		о		т		а
	г		р		ь		д		г	р	і	н
е		в	а	л	я	н	о	к		а		
с	в	а	т		н		л		е	т	у	ш
т		з	о	л	о	т	о		н		л	
р	у	а	н		в		т		г	р	а	м
а	з			к		с	о	п	р	а	н	о
д	і	б	р	о	в	а		а		б		н
а		р		л		ж	о	р	ж	и	н	а
	в	а	г	і	н	а		а		н	ю	х

ЦІКАВА ВІДЕОКАСЕТА чекає на того, хто перший розв'яже наш «Лельворд» і раніше за інших надішле відповідь до редакції ПОШТОЮ.

Першим відповідь на Лельворд № 5 надіслав І.В. Журавський з м.Києва. Вітаємо з перемогою!

ЩО ДЛЯ

1. Які думки вам навіює банан?

А — Звичайна їжа.
Б — Чому б його не з'їсти?
В — Нагадує пеніс.

2. Де, окрім ліжка, ви б хотіли зайнятися сексом?

А — На кухонному столі серед солодощів.
Б — У ліфті держустанови.
В — У кущах улітку чи на зимовому горищі.

3. Як ви реагуєте на порнокасети?

А — дотепність завжди добре.
Б — Це хто тут і з ким?
В — Знадобиться для нудних родичів і друзів дитинства, що несподівано навідалися.

4. Як ви зреагуєте на еротичну статуетку, подаровану на день народження?

А — Зніяковію й заховаю.
Б — Звичайний подарунок, нехай стоїть серед інших.
В — О, буде чим похизуватися.

5. Ви знаєте навіщо у секс-шопах продаються вібратори та інші іграшки?

А — Знаю й пишаюся цим.
Б — Неважко здогадатися.
В — Й гадки не маю. Та мені й байдуже.

6. Якої ви думки про телефонний секс?

А — Хотів би спробувати.
Б — Нічого особливого.
В — Навіщо він: а раптом на іншому кінці дроту сидить старезна бабця? Краще зателефонувати подрузі.

вас секс? ТЕСТ

7. Що ви думаєте про східний секс?

А — Новий досвід не завадить.

Б — Все це не більше, ніж суцільна груповуха і вивертання суглобів!

В — Це якась містика, що встановлює духовний зв'язок між чоловіком, жінкою і Космосом.

8. Ви мрієте про секс з зірками чи віддаєте перевагу тим, хто поряд?

А — Так, мрію.

Б — Віддаю перевагу звичайним людям.

В — Яка різниця, зірка вона чи ні.

9. Яким презервативам віддаєте перевагу?

А — Звичайним, аби надійними були.

Б — Різнобарвним — це весело.

В — Найулюбленіші — зі стовщеннями і виступами, вони краще збуджують.

10. Що жінок приваблює у чоловіках найбільше?

А — Спортивна статура, рельєфне тіло.

Б — Виразні палаючі очі.

В — Красиві, повні, м'які й добре окреслені губи.

11. Чи має чоловіча білизна бути такою елегантною, як жіноча?

А — Це для людей з розвинутою фантазією.

Б — Чоловіча білизна — теж важливий елемент еротики.

В — Головне — те, що всередині.

12. Що ви думаєте про секс в Інтернеті?

А — Цікаво.

Б — Добре, що є така можливість.

В — Радіти нічому, нагадує проституцію.

РЕЗУЛЬТАТ

0-25 балів. *Ви — консерватор, позбавлений не лише забаганок, а й фантазії.*

30-60 балів. *Для вас найголовніше — одержувати задоволення. Ви цікавитеся сексом лише при потребі чи бажанні, тому здатні отримувати максимум насолоди.*

Понад 60. *Секс для вас є домінуючим. Але для повноти насолоди маєте керуватися не лише потягом, а й розумом та серцем. Та нині ви просто розважаєтеся, куштуючи все поспіль, нічому не віддаючи переваги. Секс для вас — це спосіб ствердитися.*

ПІДСУМКИ

1	А - 5	Б - 0	В - 10
2	А - 5	Б - 10	В - 0
3	А - 10	Б - 5	В - 0
4	А - 0	Б - 5	В - 10
5	А - 10	Б - 5	В - 0
6	А - 10	Б - 5	В - 0
7	А - 10	Б - 5	В - 0
8	А - 5	Б - 0	В - 10
9	А - 0	Б - 5	В - 10
10	А - 0	Б - 5	В - 10
11	А - 0	Б - 10	В - 5
12	А - 5	Б - 10	В - 0

РУСАЛЦІ — МОРЕ, УКРАЇНЦЯМ — «ЛЕЛЬ». БУДЬТЕ У СВОЇЙ СТИХІЇ!

Наш передплатний індекс – 74283 у каталозі періодичних видань України